

Arrest

nr. 52 857 van 10 december 2010

in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 15 april 1986 in het Dagestaanse dorp Razdolny. Eind 2004 huwde u traditioneel met M(...) T(...) (O.V.6.477.071). Op 2 maart 2006 liet u dit huwelijk officieel registreren bij de burgerlijke stand in Leninaul.

Uw problemen gaan terug tot 1 juni 2009, toen u opgebeld werd door een zekere M(...), een jongeman die naast u op de markt stond. Hij vroeg u om medicijnen en verbanden te kopen. U deed dit en bracht ze naar zijn huis. Daar trof u 2 gewonde mensen aan, maar u stelde geen vragen. Op 10 juni 2009 werd u vanuit uw werkplaats door gemaskerde mannen meegenomen naar een onbekende plaats. Gedurende 4 dagen werd u er vastgehouden en ondervraagd. Men beschuldigde u ervan hulp te hebben geboden aan strijders, maar u ontkende dit. Daarop werd u gemarteld. U werd uiteindelijk vrijgekocht door uw vader op 14 juni 2009. Door de mishandeling was u er erg aan toe. Toen u na een paar dagen niet beter was, werd er een dokter uit het dorp bijgehaald. Hij raadde u aan naar het ziekenhuis te gaan, wat u echter niet deed.

Op 20 juni 2009 verliet u uw huis en ging schuilen, omdat uw vader zei dat u voor een tijdje moest verdwijnen. Uw neef, V.(...), kwam u ophalen en bracht u naar familie in Aksay. Daar verbleef u tot aan uw vertrek. Uw echtgenote en kinderen bleven achter in Leninaul. De volgende dag, op 21 juni 2009, vond er in uw huis een huiszoeking plaats. 6 of 7 dagen later vond er een tweede huiszoeking plaats. Hierna stuurde uw vader uw vrouw en kinderen naar de ouders van uw vrouw. Later, nog voor uw vertrek, werden ze naar België gestuurd.

U verliet Dagestan uiteindelijk op 16 augustus 2009. Vanuit Khasavyurt nam u de lijnbus naar Moskou, waar u in de nacht van 18 augustus 2009 aankwam. In Moskou verbleef u tot 21 augustus 2009 bij een zekere A.(...), een vriend van uw neef. Op 21 augustus 2009 werd u naar Belarus gebracht, waar u in de cabine van een vrachtwagen stapte. Deze vrachtwagen bracht u naar Polen, waar u overstapte in een personenwagen, waarmee u naar België reisde.

U bereikte België op 24 augustus 2009. Nog diezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Na uw aankomst in België vernam u van uw vader dat er een convocatie op uw naam was toegekomen alsook dat de politie na uw vertrek nog meerdere keren was langs geweest.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering in de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen kende met de autoriteiten, aangezien u hulp had geboden aan twee strijders.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U legde wel een convocatie voor op uw naam die op 26 juni 2009 aan uw moeder zou zijn afgeleverd.

Afgezien van het feit dat het eigenaardig is dat u deze convocatie dd 26 juni 2009 pas drie maanden na uw aankomst in België (op 24 augustus 2009) zou hebben ontvangen (CGVS, p. 4), terwijl u tot midden augustus 2009 zelf nog in Dagestan zou hebben verbleven, blijkt uit deze convocatie dat u opgeroepen werd in de hoedanigheid van getuige. Deze convocatie ondersteunt dus geenszins uw beweringen als zou u door de politie beschuldigd worden van hulp aan strijders (CGVS, p. 12).

Daarnaast legde u ook een medisch attest voor dat de verwondingen die u had opgelopen naar aanleiding van de mishandeling door de autoriteiten moet staven. Dit attest is echter niet gedateerd en heeft bijgevolg geen enkele bewijswaarde. Daar komt nog bij dat dit attest vermeldt dat u zich bevond op de neurologische afdeling van het Stedelijk Ziekenhuis van Khasavyurt, terwijl u zelf verklaarde niet naar het ziekenhuis te zijn geweest, aangezien de dokter bij u thuis langs kwam (CGVS, p. 15).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk ondermijnd.

U kon de Belgische asielinstanties bovendien evenmin uw binnenlands Russisch paspoort voorleggen. U gaf aan dat dit paspoort na uw arrestatie was achtergebleven bij de politie, die het niet zou hebben teruggegeven (CGVS, p. 4).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, te meer omdat u niet eens wist waarom u uw paspoort niet terugkreeg en u verklaarde het zelf ook niet te hebben teruggevraagd.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort, hét identiteitsdocument bij uitstek van de Russische staatsburger, bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonstregistratie, een mogelijke echtscheiding of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Wat uw arrestatie betreft, is het voorts erg merkwaardig dat u niet kon zeggen bij welke dienst u precies vastgehouden werd. Vooral omdat u zelf aangaf dat u bij uw vrijlating wist waar u zich bevond (CGVS, p.10-11). U werd bovendien vrijgekocht en opgehaald door uw vader, zodat hij op zijn minst op de hoogte moet zijn geweest van de instantie die u vasthield. Bijgevolg kon redelijkerwijs van u verwacht worden dat u wist door welke instantie u vastgehouden, beschuldigd en mishandeld werd (CGVS, p. 10 en 12, vragenlijst DVZ, p. 2 nr. 5).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Het is verder niet aannemelijk dat u geen enkel idee heeft hoe het M.(...) verder vergaan is (CGVS, p. 19). Aangezien hij de oorzaak van uw problemen is, kon immers redelijkerwijze van u verwacht worden dat u enige pogingen zou ondernomen hebben om te weten te komen wat er met hem gebeurd is.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder geërodeerd.

Aangaande uw reisroute verklaarde u dat u vanuit Belarus in de cabine van een vrachtwagen naar Polen bent gereisd, zonder dat u onderweg problemen kende bij de grenscontrole (CGVS, p. 6 en 8). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat vrachtwagens aan de Poolse grens zeer streng gecontroleerd worden. Ze ondergaan zelfs een dubbele controle, waarbij ook alle onderdelen van de cabine grondig onderzocht worden.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, uw reisdocument waarvan u verklaarde er nooit één gehad te hebben (CGVS, p. 4), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Te meer omdat u aangaande dit paspoort eveneens tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd.

Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u ooit een reispaspoort had, maar dat u dit hebt weggegooid nadat het vervallen was (vragenlijst DVZ, nr. 21), terwijl u tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-generaal stelde dat u nooit een internationaal paspoort gehad zou hebben (CGVS, p. 4).

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor nog verder aangetast.

Tot slot werden na vergelijking van uw verklaringen en die van uw vrouw nog een aantal belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld.

Zo vertelde u dat een paar dagen na uw vrijlating een dokter uit het dorp werd geroepen omdat u nog steeds niet beter was (CGVS, p. 15). Uw vrouw daarentegen stelde dat deze dokter nog dezelfde dag van uw vrijlating, meer bepaald in de nacht van 14 juni 2009, langskwam (CGVS vrouw, p. 7).

Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei ze dat u ernstig werd geslagen en u zich zeer slecht voelde, waardoor het mogelijk was dat u zich dat niet herinnerde.

Toen uw vrouw er hierop werd gewezen dat u tijdens uw gehoor geen blijk had gegeven zich niet te herinneren wanneer de dokter bij u was langsgesproken, zweeg ze, waardoor deze tegenstrijdigheid overeind blijft staan.

Verder vertelde u dat u op 20 juni 2009 door uw neef V.(...) werd opgehaald en naar familie in Aksay werd gebracht (CGVS, p. 16-17). Uw vrouw zei echter dat uw broer u wegbracht en ze V.(...) die avond niet gezien heeft (CGVS vrouw, p. 8).

Toen uw vrouw met uw verklaringen werd geconfronteerd, bleef ze erbij dat uw broer samen met u het huis verliet, waardoor ook deze tegenstrijdigheid overeind blijft bestaan.

Door deze tegenstrijdigheden wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnd.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw huwelijksakte, het binnenlands Russisch paspoort van uw vrouw, de geboorteaktes van uw kinderen en uw rijbewijs) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen alsook het binnenlandse paspoort van uw vrouw bevatten informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, doch niet met betrekking tot de door u verklaarde problemen. Uw rijbewijs heeft evenmin enige bewijskracht ten aanzien van de problemen die u in Dagestan gekend zou hebben.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert.

Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke

acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 7 september 2010 aan dat de beslissing van de commissaris-generaal niet, minstens zeer gebrekkig gemotiveerd is, niettegenstaande de wet van 29 juli 1991 nochtans een uitdrukkelijke motivering van een negatieve bestreden beslissing vereist. Hij stelt dat de motivering van de beslissing ook geen steek houdt en getuigt van een zeer onvolledig en gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier.

Hij stelt dat geloof dient te worden gehecht aan zijn verhaal én aan zijn vrees in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève. Hij vraagt om van hem de status van vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en voegt er aan toe dat *“de problemen in Tjsetsjenië voor iedereen bekend zijn”*.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Verzoeker voert aan als verweer op het argument van de commissaris-generaal dat hij geen enkel tastbaar bewijs kon voorleggen van zijn voorgehouden problemen, dat *“dit onmogelijk is gezien in Dagestan geen kopijen van processen-verbaal worden afgeleverd”* (zie het verzoekschrift, p. 2).

Het ontgaat hem dat de commissaris-generaal met dit “tastbaar bewijs” bedoelt dat de door verzoeker voorgelegde convocaties van 26 juni 2009 en het medisch attest, z.d., geen enkele bewijswaarde hebben.

De motivering in de bestreden beslissing dat *“Afgezien van het feit dat het eigenaardig is dat u deze convocaties dd 26 juni 2009 pas drie maanden na uw aankomst in België (op 24 augustus 2009) zou hebben ontvangen (CGVS, p. 4), terwijl u tot midden augustus 2009 zelf nog in Dagestan zou hebben verbleven, blijkt uit deze convocaties dat u opgeroepen werd in de hoedanigheid van getuige. Deze*

convocatie ondersteunt dus geenszins uw beweringen als zou u door de politie beschuldigd worden van hulp aan strijders (CGVS, p. 12).

Daarnaast legde u ook een medisch attest voor dat de verwondingen die u had opgelopen naar aanleiding van de mishandeling door de autoriteiten moet staven. Dit attest is echter niet gedateerd en heeft bijgevolg geen enkele bewijswaarde. Daar komt nog bij dat dit attest vermeldt dat u zich bevond op de neurologische afdeling van het Stedelijk Ziekenhuis van Khasavyurt, terwijl u zelf verklaarde niet naar het ziekenhuis te zijn geweest, aangezien de dokter bij u thuis langs kwam (CGVS, p. 15).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk ondermijnd.” wordt door de Raad beaamd.

Op het argument van de commissaris-generaal dat hij zijn binnenlands paspoort niet kan voorleggen, antwoordt verzoeker dat hij zijn paspoort inderdaad niet kan voorleggen gezien het hem afgenomen werd.

De Raad neemt deze uitleg niet aan en schaaft zich achter de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing die luidt: *“U gaf aan dat dit paspoort na uw arrestatie was achtergebleven bij de politie, die het niet zou hebben teruggegeven (CGVS, p. 4).*

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, te meer omdat u niet eens wist waarom u uw paspoort niet terugkreeg en u verklaarde het zelf ook niet te hebben teruggevraagd.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort, hét identiteitsdocument bij uitstek van de Russische staatsburger, bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonregistratie, een mogelijke echtscheiding of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.”

Op het argument in de bestreden beslissing dat *“Wat uw arrestatie betreft, is het voorts erg merkwaardig dat u niet kon zeggen bij welke dienst u precies vastgehouden werd. Vooral omdat u zelf aangaf dat u bij uw vrijlating wist waar u zich bevond (CGVS, p. 10-11). U werd bovendien vrijgekocht en opgehaald door uw vader, zodat hij op zijn minst op de hoogte moet zijn geweest van de instantie die u vasthield. Bijgevolg kon redelijkerwijs van u verwacht worden dat u wist door welke instantie u vastgehouden, beschuldigd en mishandeld werd (CGVS, p. 10 en 12, vragenlijst DVZ, p. 2 nr. 5).”* antwoordt verzoeker dat *“er in Dagestan zoveel diensten werkzaam zijn en verzoeker een leek is in de organisatie van een land.”*

Zelfs zo men dit aanvaardt, is het ongeloofwaardig dat een slachtoffer dat mishandeld werd en waar door zijn vader aan zijn beulen losgeld diende te worden betaald om hem vrij te krijgen, niet weet welke instantie hem zo in moeilijkheden heeft gebracht. Zijn onwetendheid dienaangaande holt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder uit.

Op het argument dat *“Het is verder niet aannemelijk dat u geen enkel idee heeft hoe het Murtuz verder vergaan is (CGVS, p. 19). Aangezien hij de oorzaak van uw problemen is, kon immers redelijkerwijze van u verwacht worden dat u enige pogingen zou ondernomen hebben om te weten te komen wat er met hem gebeurd is”* antwoordt verzoeker dat het hem niet kwalijk kan genomen worden dat hij zich niet ging bemoeien met de problemen van Murtus gezien hijzelf al genoeg in de problemen zat.

De commissaris-generaal oordeelde terecht dat zo verzoeker in de problemen zat omwille van Murtus, zijn desinteresse voor het lot van deze laatste zich tegen zijn geloofwaardigheid keert.

Op de motivering in de bestreden beslissing dat *“Aangaande uw reisroute verklaarde u dat u vanuit Belarus in de cabine van een vrachtwagen naar Polen bent gereisd, zonder dat u onderweg problemen kende bij de grenscontrole (CGVS, p. 6 en 8). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.*

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat vrachtwagens aan de Poolse grens zeer streng gecontroleerd worden. Ze ondergaan zelfs een dubbele controle, waarbij ook alle onderdelen van de cabine grondig onderzocht worden.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, uw reisdocument waarvan u verklaarde er nooit één gehad te hebben (CGVS, p. 4), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.” Antwoordt verzoeker dat *“er ook in Polen misbruiken voorhanden zijn”*.

afgelegd.” antwoordt verzoeker dat *“er ook in Polen misbruiken voorhanden zijn “(zie het verzoekschrift, p. 3).*

Verzoekers blote bewering is echter volgens de Raad niet van aard om het besluit van de commissaris-generaal dat gesteund is op in het administratief dossier aanwezige informatie, te weerleggen.

De tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen in de "Vragenlijst" (zie nr. 21) van de Dienst Vreemdelingenzaken waar hij verklaarde dat hij ooit een reispaspoort had, maar dit heeft weggegooid nadat het vervallen was, en deze bij het gehoor bij het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 4) waarin hij stelde dat hij nooit een internationaal paspoort gehad had, legt verzoeker uit door te stellen dat *"wanneer hij zei dat hij nooit een paspoort had, hij dit bedoelde voor de huidige reis"* (zie het verzoekschrift, p. 3). Deze "verduidelijking" door naar zijn bedoelingen te verwijzen, komt te laat en wordt niet aanvaard.

De tegenstrijdige verklaringen tussen verzoeker en zijn echtgenote worden door hem afgedaan als "details". De Raad gaat met deze kwalificatie niet akkoord, het gaat wel degelijk over verschillen in elementen die in wezen deel uitmaken van zijn relaas en de geloofwaardigheid ervan aantasten.

In acht genomen wat voorafgaat, blijkt dat het besluit van de commissaris-generaal dat aan het relaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht, terecht is.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingdefinitie als voorzien in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend.

De door verzoeker bij aangetekend schrijven van 24 september 2010 aan de Raad toegezonden stukken, met vertaling, doen aan voormeld besluit geen afbreuk.

Het betreft twee dagvaardingen voor verhoor, respectievelijk gedateerd 8 juni en 5 augustus 2010.

Verzoeker toont niet aan dat hij deze stukken niet vroeger in de procedure kon meedelen.

De Raad neemt deze stukken overeenkomstig artikel 39/76 van voormelde wet, niet in overweging.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet. Verzoeker brengt in dit verband ook geen andere elementen aan.

De bestreden beslissing motiveert op grond van informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waarom de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, niet wordt toegekend.

De aanvoering dat *"de problemen in Tsjetsjenië voor iedereen gekend zijn"* (zie het verzoekschrift, p. 5), doet aan bedoelde motivering geen afbreuk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE